

De gamle faar ikke det samme i Aar som i Fjor, fordi Loven er saaledes indrettet, at de automatisk gaar nedad. Endelig er det ogsaa urigtigt at sige, at i Aar er Kronen gaaet i 100, medens den, da vi sidst forhandlede om Spørgsmaalet, var i 70. Det er saa urigtigt, som noget kan være. Den 16. Oktober i Fjor stod 1 Pund Sterling, saa vidt jeg erindrer, i 19 Kr. 30 Ø. De Herrer vil da forstaa, at der slet ikke er Tale om en Forskel fra 70 til 100. Jeg synes ikke, de to Ordførere skulde gøre sig skyldige i Overdrivelser i deres Betragtning af, hvad der kan være Ret og rimeligt overfor de gamle. Der er ingen Grund til at anstille Betragtninger, der er i Strid med de faktiske Forhold, for yderligere at svække det Krav, som her fremsættes paa de gamles Vegne.

Det mest urimelige af det, der er blevet sagt, forekommer mig at være den Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Vesterager, at dersom der havde været Tale om en Pensionssag, dersom vi havde haft Loven saaledes indrettet, at de gamle selv havde bidraget noget, saa vilde han have stillet sig helt anderledes, saa skulde han — sagde han udtrykkelig — være villig til at yde de gamle, hvad der var nødvendigt for dem for at leve —, hvilket altsaa vil sige, at nu skal de ikke have det nødvendige for at leve; nu skal de knappes af med noget mindre end det nødvendige til Livets Ophold. Men nu er der jo til hele dette Spørgsmaal at sige, at de gamle kan da ikke gøre for, at Loven ikke er indrettet saaledes, at man har afkrævet dem en ekstra Afgift. Det er da Rigsdagen, der gennem Tiderne har stillet sig paa det Standpunkt, at der skulde være Tale om en Rente, uden at den var knyttet hverken direkte eller indirekte til en Folkeforsikring. Den Dag, Rigsdagen vedtager en Lov om Folkeforsikring, bliver Befolkningen nødt til at yde sit Bidrag efter denne Folkeforsikringslov; men vi har siden 1891 haft først en Alderdomsforsørgelseslov og saa en Aldersrentelov, som begge har været givet under den Forudsætning, at naar de gamle ikke selv kunde erhverve sig noget, skulde de have saa meget i Alderdomsforsørgelse eller Aldersrente, at de kunde leve. Thi hvad Mening skulde der ellers være i det? Hensigten var jo at fritage dem for at komme paa det offentlige Fattigvæsen, men denne Fritagelse kunde da kun finde Sted, naar man stillede saadanne Midler til deres Raadighed, at de kunde faa det nødvendige til Livets Ophold, at de kunde faa Føden — den tarveligste Føde — og Huslejen betalt og faa Klæder paa Kroppen og Ildebrændsel om Vinteren.

Men det ærede Medlem Hr. Vesterager har altsaa nu stillet sig paa det Standpunkt, at det kan der ikke være Tale om, kan de gamle ikke selv erhverve sig noget; maa de finde sig i at sulte — det er i Virkeligheden det, det ærede Medlem har sagt. Og da de nu ikke selv har bidraget noget til deres Aldersrente ved at ofre til en Forsikring, skal de heller ikke have Lov til at danne Organisationer, de skal trykkes ned i en anden Række, der ikke saaledes som Pensionister er berettiget til at samles til et Møde og fremføre deres Sag, saaledes som Borgerne her i Landet almindeligvis fremfører deres Sag paa en hæderlig og fornuftig Maade overfor Autoriteterne. De allerfleste gamle har overordentlig svært ved, naar de ikke er i Besiddelse af Formue eller har Slægtninge, der kan hjælpe dem, at skaffe sig det nødtørftige. De kan ikke supplere deres Aldersrente med nogen Indtægt; i de Arbejdsløshedsperioder, vi nu gennemlever, er det svært for de gamle for ikke at sige næsten umuligt at faa lønnet Erhverv. De er for manges Vedkommende — jeg tør ikke sige for de flestes — faktisk henvist til at leve af den Aldersrente, som Loven tilmaaler dem, og jeg vover at paastaa, at den er saa kneben for en stor Del af dem, der skal nyde den, at de ikke kan undgaa at komme til at lide Savn af det allernødtørftigste til Livets Ophold.

Jeg forstaaer ikke, at Venstre og de Konservative vil give deres partimæssige Tilslutning til, at noget saadant skal hævdes fra denne Talerstol som værende rigtigt gennem de to Ordførere, som her har talt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Jeg skal ikke komme ind paa en Gendrivelse med Tal; det er nu sket tre Gange, og den saglige Begrundelse findes i Rigsdagstidenden. Vi kan ikke gøre for, at de to ærede Medlemmer ikke kan forstaa den. Naar de to ærede Medlemmer taler om saglig Begrundelse, taler de om Statens Finanser, men i denne Forbindelse har de ikke nogen Betydning, idet Statens Finanser i Øjeblikket er saadanne, at de kan dække Udgifterne ved den Brændsellov, der her er Tale om. Naar vi paa vor Side skal tale om saglig Begrundelse, taler vi om: Hvem er det, der skal hjælpes, trænger de vedkommende til Hjælpen, og er ikke de samme Forhold til Stede, som da vi hjalp dem tidligere? Det er ganske anderledes med det ærede Medlem Hr.